

Arrest

nr. 86 835 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 april 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat A. D'HAYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2010 is verzoeker naar België gekomen in het bezit van een toeristenvisum.

Op 8 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is nog hangende.

Op 4 november 2011 legt verzoeker, samen met zijn partner S.T. een verklaring tot wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging met toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 26§1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)1980

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 ,§1, 4° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 28.06.1984 en 06.08.1993;

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde van artikel 10 en heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

De 5 emailuitwisselingen tussen betrokkene en zijn vriendin bewijzen eveneens niet de duurzame relatie. Deze mailuitwisselingen gebeurden tussen 05.2009 en 09.08.2010, maar :

Uit de gegevens van het dossier, blijkt tevens dat betrokkene op 29.06.2010 naar België gekomen is met een toeristenvisum. Op 08.11.2010 deed hij een aanvraag 9bis , dit voor het bekomen van een verblijf van langer dan 3 maanden met als opgegeven reden dat zijn moeder ziek is , zij niet alleen mag blijven en hulp nodig heeft.

Nergens in deze aanvraag werd gesproken over een duurzame relatie die hij zou hebben met zijn huidige vriendin. 12 Vliegtuigtickets tussen 29.07.2009 en 03.03.2011, dit bewijst eveneens niet dat hij een relatie had met T.S.F., gezien hij in november 2010 een aanvraag tot regularisatie deed om zich te vestigen bij zijn zieke moeder en er bij deze aanvraag geen sprake was van zijn huidige vriendin.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les*

Novelles, deel IV, p 737). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 april 2012 waarbij het verblijfsrecht aangevraagd met toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet geweigerd werd door het bestuur, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in de Nederlandse taal aangezien dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en verzoeker meent dat een manifeste appreciatiefout is gemaakt.

Verzoeker betwist dat hij geen duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond. Hij heeft e-mailverkeer voorgelegd van mei 2009 tot 9 augustus 2010 en vliegtuigtickets van 29 juli 2009 tot 3 maart 2011. Verzoeker heeft thans nog e-mails en een vliegtuigticket toegevoegd aan het verzoekschrift nu hij deze heeft 'teruggevonden'. Verzoeker stelt dat hij de 'laatste e-mails' niet kan voorleggen omdat ze verwijderd zijn. Bovendien hebben zij vaak telefonisch contact gehad doch met 'prepaid-telefoonkaarten' die hij niet heeft bewaard. Verweerder verklaart niet waarom zijn 9bis-aanvraag 'niet compatibel' is met zijn vraag tot gezinshereniging op grond van een duurzame en stabiele relatie. De 9bis-aanvraag is immers ingediend in november 2010 met als doel zijn moeder te vervoegen. Ondertussen had hij tevens een 'liefdesrelatie' met zijn partner met wie hij evenwel nog niet samenwoonde. Zijn moeders gezondheid vereiste dat hij haar bijstond. De vereiste aanwezigheid van verzoeker betekent evenwel niet dat hij bij zijn moeder dient in te wonen. Zijn relatie met zijn partner is verenigbaar met zijn hulp voor zijn moeder. Verzoeker die sinds september 2011 met zijn partner samenwoont, brengt zijn moeder verschillende keren per week een bezoek om alle noodzakelijke zorgen toe te dienen. Verweerder verklaart niet waarom de 9bis-aanvraag tegenstrijdig zou zijn met de aanvraag gezinshereniging. Op het ogenblik van de 9bis-aanvraag woonde verzoeker nog niet met zijn partner. Verweerder legt evenmin uit waarom de door hem voorgelegde elementen niet voldoende zijn om de stabiele en duurzame relatie aan te tonen.

3.2 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober

1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met name dat hij niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, aan te tonen.

Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker op 4 november 2011 een aanvraag ingediend voor toelating tot verblijf in zijn hoedanigheid van familielid van een onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigde werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen, als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Een bijlage 15bis is opgemaakt. De volgende stukken heeft verzoeker voorgelegd: medisch attest, loonfiches partner, afschrift nationaal paspoort, inschrijving in Italië van partner, geregistreerd huurcontract, attest van de mutualiteit en vliegtuigtickets. Op 3 februari 2012 wordt via de burgemeester te Leuven aan verzoeker gevraagd bijkomende stukken in te dienen vóór 10 maart 2012, met name *“bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronisch berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”* Dit schrijven is aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 februari 2012. Verzoeker dient vervolgens volgende stukken in: e-mailberichten tussen 19 mei 2009 en 9 augustus 2010 en vliegtuigtickets van 29 juli 2009 tot 3 maart 2011.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

“De 5 emailuitwisselingen tussen betrokkene en zijn vriendin bewijzen eveneens niet de duurzame relatie. Deze mailuitwisselingen gebeurden tussen 05.2009 en 09.08.2010, maar:

Uit de gegevens van het dossier, blijkt tevens dat betrokkene op 29.06.2010 naar België gekomen is met een toeristenvisum. Op 08.11.2010 deed hij een aanvraag 9bis, dit voor het bekomen van een verblijf van langer dan 3 maanden met als opgegeven reden dat zijn moeder ziek is, zij niet alleen mag blijven en hulp nodig heeft.

Nergens in deze aanvraag werd gesproken over een duurzame relatie die hij zou hebben met zijn huidige vriendin. 12 Vliegtuigtickets tussen 29.07.2009 en 03.03.2011, dit bewijst eveneens niet dat hij een relatie had met T.S.F., gezien hij in november 2010 een aanvraag tot regularisatie deed om zich te vestigen bij zijn zieke moeder en er bij deze aanvraag geen sprake was van zijn huidige vriendin.”

Uit de motieven blijkt dat verweerder niet zonder meer stelt dat de vraag tot gezinshereniging niet compatibel zou zijn met de aanvraag om machtiging om verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat de e-mailberichten dateren van de periode tussen mei 2009 tot 9 augustus 2010; waaruit blijkt dat de e-mailberichten geen periode van 2 jaar bestrijken. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker op 29 juni 2010 naar België is gekomen met een toeristenvisum en op 8 november 2010 een 9bis-aanvraag heeft ingediend zonder melding te maken van de ‘duurzame relatie’ met zijn partner. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat een aantal e-mailberichten zijn gewist en dat de telefoonkaarten niet zijn bijgehouden, doet hij geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat verzoeker e-mailberichten heeft voorgelegd die slechts de periode tussen mei 2009 en augustus 2010 bestrijken. Waar verzoeker thans stelt dat hij op datum van de regularisatie-aanvraag vooral bekommerd was om zijn moeder, doet hij geen afbreuk aan de correcte

vaststelling dat hij in de aanvraag geen melding maakte van een relatie met zijn huidige partner. Verzoeker ontkent noch weerlegt dat hij geen melding maakte van een relatie in zijn regularisatie-aanvraag. Met betrekking tot de 12 vliegtuigtickets van de periode juli 2009 tot maart 2011 stelt verweerder vast dat deze op zich geen bewijs leveren van een relatie met T.S, te meer nu hij in november 2010 een regularisatie-aanvraag indiende om zich te vestigen bij zijn zieke moeder en er bij deze aanvraag geen sprake was van zijn huidige vriendin. Verzoeker weerlegt deze motivering niet door de loutere bewering dat het een en ander niet tegenstrijdig is met elkaar. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat hieruit de duurzaamheid van de relatie, met name dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, niet kan worden afgeleid. Verzoeker meent dat hij de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie heeft aangetoond doch verweerder stelt op correcte wijze vast dat de e-mailberichten geen twee jaar bestrijken en dat de vliegtuigtickets op zich evenmin een stabiele relatie aantonen te meer nu verzoeker in 2010 om een verblijfsmachtiging vroeg in functie van zijn zieke moeder. De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont met zijn betoog evenwel niet aan met welke elementen, die aan verweerder ter kennis zijn gebracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker geeft overigens zelf toe dat hij maar een beperkt aantal e-mails en vliegtuigtickets heeft voorgelegd. Waar hij thans verwijst naar nieuwe stukken in bijlage van het verzoekschrift gevoegd, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verweerder die geen kennis had van de stukken in bijlage van het verzoekschrift gevoegd, kan bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat aan verzoeker op 8 februari 2012 expliciet werd gevraagd om bewijzen van zijn duurzame relatie van ten minste twee jaar naar voor te brengen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond met de door hem voorgelegde elementen; met name een ononderbroken relatie van minstens 2 jaar vóór de vraag tot gezinshereniging is ingediend. In dit kader heeft verzoeker vele reizen naar België afgelegd om zijn partner te bezoeken en vele e-mailberichten voorgelegd.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen over een duurzame en stabiele relatie te beschikken. Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet dat hij niet heeft aangetoond voor zijn aanvraag één jaar ononderbroken te hebben samengeleefd met zijn partner, en niet afdoende heeft aangetoond dat zij elkaar al ten minste 2 jaar kennen en evenmin heeft aangetoond samen een kind te hebben. Waar verzoeker het niet eens is met de conclusie van verweerder in de bestreden beslissing volstaat dit niet om tot de nietigverklaring van de beslissing te leiden. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op onrechtmatige wijze is gestoeld op artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: Bupo-verdrag).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van zijn privé- en familiaal leven doordat geen rekening is gehouden met zijn aangetoonde relatie met zijn partner T.

3.5 Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel, nu de beslissing tot weigering van verblijf is genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 23 van het Bupo-verdrag aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het aanvullend protocol aan het verdrag van de Rechten van de Mens en van artikel 24, § 3, eerste lid van de Grondwet.

Verzoeker stelt dat hij sinds zijn aankomst in België verschillende managementcursussen heeft gevolgd en nog steeds studeert. Als de beslissing wordt uitgevoerd, kan hij zijn studies niet verder zetten wat hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt.

3.7 De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing is genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing hem noodzaakt tot het stopzetten van zijn studies. Verzoekers grief mist feitelijke grondslag. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft aangevraagd *in functie* van studies doch wel in functie van een relatie. Bij deze aanvraag heeft verzoeker overigens geen enkel stuk gevoegd waaruit zou blijken dat hij studeert. Verzoeker kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn studies.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN